

LETO I.

SEPTEMBER 1935.

Štev. 1

Kdo je Luč?

Ljubi moji prijatelji!
Oba mladinska lista »Angelček« in »Lučka« sta se združila v en sam list, ki ga imate danes pred seboj. Dali smo mu ime »Luč«.

Če pogledate gornjo sliko, boste precej uganili, kdo je tista »Luč«, o kateri hoče pisati naš novi list. To je Jezus v beli hostiji, Jezus, vaš najboljši in najljubeznivejši prijatelj, evharistični Jezus, pred katerim trepeče v cerkvi noč in dan večna luč.

Na sliki vidite otroka, ki drži pred sveto hostijo svoje srce s plamenčkom na vrhu. Jezus iskreno želi, da bi postala srca otrok večne luči z jasnim plamenom božje ljubezni.

Dragi bratci! Drage sestrice!

Jezus hoče imeti vaša sveta in nedolžna srca. Dajte mu jih! Jezus hoče, da ga ljubite. — Vprašujoče me gledate, češ: kaj naj storimo? — Poslušajte! »Luč« je listič evharističnega kralja. Ta listič vas bo vodil k tabernaklju in vas bo učil vsega, česar vam je treba, da bo v vaših srcih vedno lepše gorela luč vaše ljubezni do Jezusa v sveti hostiji pričujočega. Zato vem, da se bo vsak dober otrok vneto oklenil tega novega lističa in da mu bo tudi zvest ostal.

Jezus, tebe pa prosim, blagoslovi iz tabernaklja našo »Luč«, da bo prav jasno svetila v srca vseh slovenskih otrok in jim večala ljubezen do tebe,

Urednik.

Gregor Mali:

Jezus, moje vse.

*Ko zjutraj ptički zapojo
in zarja pozlati nebo,
na tabernakelj spomnim se,
kjer noč in dan moj Jezus je.*

*Ko zvon opoldne zazvoni,
tja moja misel spet hiti,
kjer Jezus moj daruje sé
in ljubi neizmerno me.*

*Ko mrak zvečer objame svet,
Marijin zvon zapoje spet,
pred Jezusa tedaj hitim
srce mu svoje izročim.*

Največji slovenski praznik.

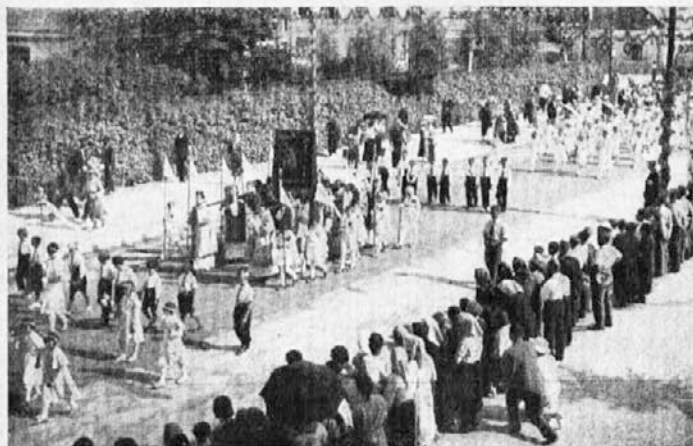
To je bil evharistični kongres v Ljubljani od 28. do 30. junija tega leta.

Morda sta se ga udeležila tudi vidva, moj bratec in moja sestra? Blagrujem vaju in blagrujem vsakega, ki je mogel tiste svete dni priti v Ljubljano.

Dnevi največjega slovenskega praznika so potekali v tolikem sijaju, da so ogromne množice udeležencev strmele in kar verjeti niso mogle, kako je bilo to, da so se vse slovesnosti končale v najlepšem redu, brez vseh nezgod in ovir, pa še ob najkrasnejšem vremenu. In vendar je bilo na kongresu 150.000 ljudi.

»To je čudež, pravi čudež,« je vzkliknil gospod komisar Jakob, ki je moj najboljši prijatelj. Pa je dobro povedal. Ljubljanski evharistični kongres je bil zares pravi čudež, čudež naše molitve — prav za prav vaše molitve, moji dragi dečki in moje drage deklice. Dobro vam je znano, da Jezus najraje usliši molitev nedolžnih otrok.

Mesece in mesece je kipela iz naših šol, cerkva, hiš in stanovanj proti nebu vroča prošnja mladih duš:

Dečki in deklice spremljajo podobo Matere božje z Brezij.

»Presveto srce Jezusovo, blagoslovi kongres! Sveti Pashal Bajlonski, prosi za nas!«

Gospod Jezus je zares razprostrl svoje svete roke nad Ljubljano in jo je blagoslovil. Evharistični zavetnik sv. Pashal je pa storil tudi svoje in je s svojo mogočno prošnjo trkal na božje Srce, ki se je odprlo in iz njega so se vsuli bogati zakladi milosti na vse, ki so se kongresa udeležili. Zato se je pa ravno v kongresnih dneh izpreobrnilo na stotine zastaranih grešnikov, ki so po tolikih in tolikih letih zopet našli pot k Jezusu — dobremu Pastirju.

Na kongresu pa je bila povsod, kamorkoli si pogledal, mladina prva. Ko je bilo 29. junija zbranih na Stadionu 30.000 mladih src okrog svojega najboljšega Prijatelja — Jezusa, so odrasli vzklikali: »Lepšega pa zares ni, kot je mladina!«

Podobne vzklike sem slišal tudi pri drugih nastopih, zlasti še pri zaključni procesiji. Vse je občudovalo vas, dečki in deklice, ko ste spremljali praznično oblečeni svojega Kralja.

Ce pa je bila mladina naj lepša na evharističnem kongresu, zato pa mora kongres zanjo roditi naj lepše sadove.

Jezus vam bo zdaj po kongresu delil še obilnejših milosti; vi pa glejte, da boste te milosti hvaležno sprejeli in da se jih ne boste otepali.

Kakšne vas pa hoče imeti Jezus?

Dobre, svete, nedolžne, pa tudi junaške.

O da bi vi, moji dragi Lučkarji, vsi postali junaki in junakinje najsvetejšega zakramenta!

Sv. Tarcizij.

Resnica je, da imamo Slovenci tudi take kristjane: Kadar bi morali kot skala trdno stati — takrat beže; kadar bi morali zastaviti svojo odločno besedo v obrambo svoje vere — takrat molče; kadar bi se morali javno pokazati, da so kristjani — takrat se pa skrijejo.

Takih ljudi Jezus ne mara. Jezus hoče imeti junake in junakinje, take otroke, kot je bil sv. Tarcizij. Krčevito je imel roke sklenjene na prsih, ko je tekel skozi rimske ulice in nesel Gospoda Jezusa ubogim jetnikom. Paganski dečki so ga naskočili in mu hoteli iztrgati zaklad. Toda Tarcizij jim Jezusa ne da za nobeno ceno. Rajši se pusti do smrti pobiti. Njegove zadnje besede so bile: »Moj Jezus, za ves svet te ne dam.«

Tarcizijev — junakov in junakinj najsvetejšega Zakramenta nam je treba v današnjih dneh. In take naj bi rodil ljubljanski evharistični kongres.

Zato je pa naša molitev vsa iskrena: Kristus, kraljuj v srcih naše mladine! Kristus zmaguj v njenih bojih. V hostiji sveti gospoduuj vsem dečkom in deklicam, da bodo v tvoji ljubezni šli od zmage do zmage proti nebesom.

Tinček in Tonka.

Počitnice so brzele k svojemu koncu, jaz pa sem imel v načrtu še romanje na Trsat. Zadnji četrtek v avgustu sem se podal z dvema imenitnima gospodoma pred donebnik, kjer nas je že čakal avtobus, ki naj bi nas potegnil na letališče. Zavzel sem se, ko sem zagledal na zadnjem sedežu v avtobusu dva ljubezniva otroka, dečka in deklico, ki sta me spoštljivo pozdravila. Sedem k njima in takoj smo bili prijatelji.

Da bi bil pogovor tem lažji sem jih obzirno vprašal, kako jima je ime. Deklica mi je odvrnila za oba skupaj in mi razložila: »Ta je Tinček, jaz sem pa Tonka.« Zavzel sem se, ko sem zaslišal ti dve imeni. Kaj če nista morda to Tinček in Tonček, onadva glasovita junaka džungle, o katerih ve toliko povedati slovensko politično časopisje. S strogim očesom sem oba premotril, pa nisem mogel najti nič sumljivega. Otroka sta mi navdušeno pripovedovala, da bosta danes že sedmič frčala po zraku, da je njun očka pilot in da študira Tonka v zavodu šolskih sester v Zemunu.

Naenkrat smo bili na ljubljanskem letališču. Letalo nas je že čakalo in je prav veselo brnelo. Kupili smo vozne listke in zlezli velikemu ptiču v trebuh. Vsak je dobil papirnato vrečico za odkasljanje. Sedli smo na mehke stole in čakali. Letalo je brnelo čim dalje huje in se pričelo premikati. Steklo je po letališču, kot lahka srnica, nato pa planilo kvišku, vedno višje, tja do sivih oblakov. Do polovice poti je bilo vse dobro. Gledali smo od sonca razsvetljene gozde, travnike in vasi. Vse se nam je zdelo kot ljubezniva igračka. Toda naenkrat smo zašli v goste oblake. Pripodil se je od nekod strašen vihar, ki je začel našega ptiča neusmiljeno premetavati zdaj sem zdaj tja; enkrat je dvignil letalovo glavo, drugič njegov rep. Parkrat se je letalo tako sumljivo zasukalo, da smo sedeli že vsi skoraj na stropu. Tonka, ki mi je v avtomobilu dopovedovala, da še nikdar ni rabila papirnatih vrečic, je zdaj vteknila vanjo kar celo glavico.

Pa tudi te vrtoglave vožnje je bilo konec. Imeli smo kakih 20 minut zamude, kar nas ni prav nič mo-

tilo. Komaj smo čutili trdno zemljo pod seboj, smo bili vsi razigrane volje. Čakal nas je že avtobus in odhiteli smo proti Sušaku. Prav pred stopnicami, ki vodijo na Trsat, smo izstopili.

Tinček in Tonka sta me vzela v svoje varstvo in smo šli preko napornih stopnic (pravijo, da jih je 540), njuno mamó pa sta spremljala moja žlahtna prijateljica iz Ljubljane.

Tinček je na vsak način hotel vedeti, zakaj romam na Trsat. Navdušeno mi je pripovedoval: »Mi romamo vsako leto, da prosimo božjo Mamico, naj bi varovala našega očka, da ne bo treščil z letalom na tla.«

Tonka je važno dodejala: »Marija nas tako rada asliši.«

»In vi?« me je zopet vprašal Tinček. »Zakaj pa vi romate k božji Materi?«

Povedal sem mu lepo čisto resnico:

»Vidiš, pobič moj, stvar je tale: odločili so me za urednika novega otroškega lističa »Luč« — pa romam k Mariji, da jo poprosim, naj mi s svojim božjim Sinom ta moj listič blagoslovi. Pa še: da naj blagoslovi mene, da bom mogel same lepe reči napisati, in vse čitatelje »Lučkarje«, da bi se zvesto držali tega, kar jih bo »Luč« učila.

Tedaj pa se je Tonka obrnila k meni in mi rekla s poudarkom: »Veste, jaz sem pisateljica. O sebi in Tinčku pišem dnevnik.«

Še ni do kraja zgovorila, ko je stekla k mamici, pa se kmalu vrnila s skrbno zavitim zvezkom in mi ga izročila. Zelo sem se začudil, ko sem ga prelistal. Kar verjeti nisem mogel, da bi bila to Tonka napisala. Šele, ko mi je tudi mamica to zatrdila, nisem več dvomil. Prosil sem mamico, da bi mi zvezek posodila za par tednov, ker bi rad »Lučkarjem« povedal kako lepo živita Tinček in Tonka.

Na Trsatu sem nebeški Gospe razodel vse, kar mi je ležalo na srcu; poslovil sem se od Tinčka in Tonke in se s svojima dragima gospodoma vrnil v Ljubljano z avtobusom.

S seboj pa sem prinesel tudi dnevnik dveh dobrih krščanskih otrok Tinčka in Tonke, ki ga prav zvesto čitajte.

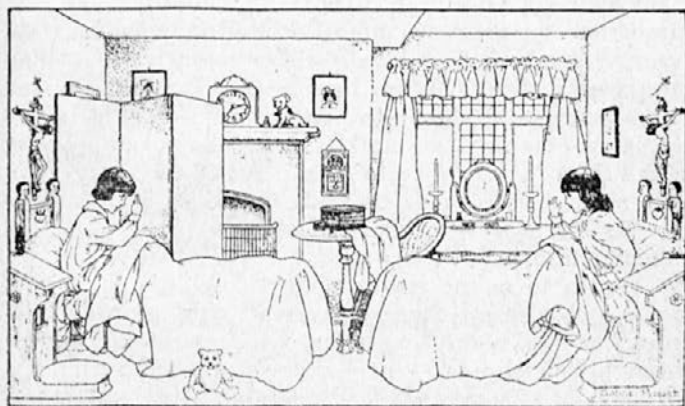
I. jutro.

Četrť na sedem bije ura.

Četrť na sedem! začivkajo ptičice, ki gostole pod oknom v grmovju.

Četrť na sedem! pomisli sončni žarek, ki se prikrade skozi okno.

Četrť na sedem! zabrunďa mali medvedek, ki svečano naježi svojo ruso dlako. Kako neki se bosta Tinček in Tonka igrala z menoj?

Lepo počasi se pokrižata.

Vse vkup ni nič! zalaja psiček na svoji polici. Medvedek, ti veš, da je otrokoma vse drugo prej mar, kot midva.

Tinček in Tonka se zbudita. Lepo počasi se pokrižata in molita:

Moj Gospod in moj Bog, ljubim te iz vsega svojega srca. Tebi v čast bodi vse, kar bom danes mislil in govoril, delal in trpel. —

Težkó je zapustiti toplo posteljo.

* Pokonci! ju spodbada vešt. Bog hoče, da se trudimo in da delamo. Vsaka žrtev je nov dragocen biser za krono, ki nas čaka v nebesih.

Otroka planeta kot blisk iz postelje.

Voda je sicer mrzla, a premagati se je treba. Kako žalosten je pogled na umazanega otroka. Tudi lase je treba lepo urediti. Kako grdo je, če stopi otrok iz spalnice ves skuštran in zmršen!

Čudovita zgodba.

Kot dokaz, kako zelo hrepeni stopiti ljubi Jezus v srce slehernega nedolžnega otroka, je napisal znamenit nemški profesor to-le resnično zgodbo:

V župniji Allfeld je pripravljaval ondotni dušni pastir otroke na prvo sv. obhajilo. Med temi je bil tudi deček Veltin, ki je bil zelo slabo nadarjen. Gospod župnik se je trudil na vso moč in tudi fantek je kazal dobro voljo — pa je bilo vse zastonj — otrok si ni ničesar zapomnil. Duhovnik je šel k dečkovemu očetu in mu jako obzirno razložil, da Veltin še ni zrel za prvo sv. obhajilo in da bo treba počakati še leto dni. Oče je bil radi tega zelo žalosten, a prenašal je to bolečino tiho in brez ugovora.

Minilo je nekaj tednov. Gospod župnik je šel že davno k počitku, ko ga sredi jasne noči prebude trdi koraki pod oknom. Kmalu nato zapoje hišni zvonec. Duhovnik prisluhne — pa kako se začudi, ko njegova gospodinja, ki je spala v bližini vežnih duri, ne vstane in ne gre odpirat. Kljub temu pa odjeknejo kmalu nato težki koraki po hodniku in se bližajo njegovi sobi. Kratko trkanje — vrata se odpro in v sobo stopi Veltinov oče.

»Kaj pa želite?« vpraša duhovnik. »Kako da prihajate tako pozno?«

»Prečastiti gospod,« odvrne mož, »prosim vas, dovolite mojemu sinu, da bo prejel že letos prvo sv. obhajilo, zakaj siromaček bo kmalu umrl.«

Ne da bi čakal odgovora, je mož izginil.

Gospodu župniku je bilo zelo nerodno pri srcu, lasje so se mu najčžili in tisto noč ni mogel več zatisniti očesa.

Ko pa se je pričelo svitati in je cerkovnik odzvonil dan, se oglasi še mrtvaški zvonček. Duhovniku so sporočili: Veltinov oče je ponoči nenadoma umrl.

Precej po pogrebu je pričel gospod župnik znova poučevati Veltina. Čudovito! Odslej je šlo popolnoma drugače. Zdelo se je, kot da je očetova smrt zbudila v dečku zmožnosti, ki so prej dremale.

Po prvem sv. obhajilu pa je deček zbolel in umrl.

Gospod Jezus, ki tako rad prihaja v srca nedolžnih otrok, je dečku Veltinu čudežno pomagal, da ni odšel brez sv. obhajila v večnost.

Gregor Mali:

Prošnja.

*Pred Marijino podobo
deček mlad je prosil,
naj bo tudi on duhovnik,
da Boga v rokah bo nosil:*

*Z Jezusom Marija
se mu je smehljala,
radostno njegovo,
prošnjo poslušala.*

*»Vem, da ti, Marija,
zame boš molila,
saj v brezmadežnih rokah si
Jezusa nosila.«*

*Letos novomašnik
stopil je k oltarju,
sebe daroval je
Jezusu-Vladarju.*

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

(Povest.)

1. Milka in Lenčka.

Gospa Cvetkova je imela dve hčerkici, ki sta bili dobri, prijazni, ljubeznivi in sta se imeli zelo radi. Dostikrat dobite brate in sestre, ki se prepirajo in si nagajajo, potem se pa skregani hodijo tožarit staršem. A kako naj doženejo, kdo je kriv in kdo je prvi začel? Milke in Lenčke pa nikoli niste slišali, da bi se prepirali. Zdaj je odnehala ta, zdaj ona, samo da bi ustregla svoji sestri.

In vendar sta si bili po svojih željah vse prej ko podobni. Milka je imela osem let, Lenčka pa eno manj. Milka je bila živahnejša in bolj vihrava; rajši je imela bolj šumne igre, rada je tekala, ljubila krik in vik pa tudi sama pridno sodelovala. Najbolje se je zabavala takrat, kadar se je zbralo vse polno otrok, kajti tedaj je lahko preigrala vse igre, ki so ji bile pri srcu.

Lenčki so bile pa vseč vse drugačne reči. Ni ji bilo do veselega vrišča, pač pa je lepo skrbela za svojo in še

za Milkiño punčko. Če bi Lenčke ne bilo, bi Milkina punčka morala dostikrat prespati noč ne v posteljici, ampak kar na kakem stolu pozabljena in tudi cele dneve in tedne bi je nihče ne bil preoblekel.

Pa čeprav sta imeli sestri različen okus, sta se vendarle zelo lepo ujemali. Lenčka je z veseljem pustila knjigo in punčko, če je sestra rekla, da bi šla rada malo tekat ali se sprehajat. Pa tudi Milka se je rada odpovedala sprehodu in še lov na metulje, če je Lenčka količkaj pokazala, da so ji mirnejše zabave bolj všeč.

Dobri sestrici sta bili popolnoma srečni in njuna mama ju je ljubila prav iz srca; pa tudi vsi drugi ljudje, ki so ju poznali, so ju imeli radi in so jima vselej napravili kako veselje, če je tako naneslo.

2. Sprehod in nesreča.

Lenčka je nekega dne česala svojo punčko; Milka pa ji je podajala glavnike, urejala oblekce, čevljičke, predstavljala punčkinjo posteljico, prenašala njene omarice, naslanjačke, stolčke in mizice. Rekla je, da se punčke selijo; kajti gospe (namreč punčke) so si najele stanovanje v drugi hiši.

Lenčka pravi: Milka, meni verjemi, da so imele punčke v svoji dosedanji hiši boljše stanovanje! Veliko več prostora je bilo za njihovo pohištvo.

Milka: Že, že, ne rečem, da ne; a kaj, ko so se stare hiše tako naveličale! In če bodo zdaj imele nekoliko manjše stanovanje, bo pa zato bolj toplo.

Lenčka: No, če tako mislijo, se pa hudo motijo. Kajti zdaj stanujejo blizu vrat, kjer je hud prepih; njihove posteljice so pa ob oknih, kjer pa tudi ne bo toplo.

Milka: To je že res, seveda. No, pa saj ni, da bi morale dolgo tu ostati. Skušali jim bova dobiti kje drugje pripravnije stanovanje. Lenčka, morda te pa tole stanovanje jezi?

Lenčka: O, kaj še! Če si ti zadovoljna z njim, sem jaz tudi. Kaj bi to!

Milka je punčke srečno preselila, Lenčka pa jih je počesala in oblekla. Zdaj pa je Milka rekla, naj bi poiskali svojo pestrno Betko in se šli z njo kam daleč sprehajat. Lenčka je bila takoj za to in stekli sta do Betke.

»Betka,« ji pravi Milka, »ali greš z nama na sprehod?«

Betka: Zelo rada, punčki moji. Kam pa naj jo mah-nemo?

Milka: Morda ob veliki cesti, bomo gledale vozove. Lenči, ali hočeš?

Lenčka: Seveda. Če bomo pa srečale kako ubožno ženo ali pa revnega otroka, jim bomo dale vbogaime; pri sebi imam dva dinarja.

Milka: Prav, da si me spomnila, Lenči. Tudi jaz vzamem s seboj štiri dinarje.

Deklici sta zelo veseli. Živahno tekata pred pestrno sem in tja in tako kmalu pridejo do ograje ob veliki cesti. Vse tri radovedno ogledujejo razne vozove, ki prihajajo mimo, zraven pa še trgajo cvetlice, da iz njih spletejo venčke za Marijin oltarček.

»Že spet slišim voz!« vzklikne Lenčka.

»Jaz tudi. In kako hitro dirja! Takoj ga bomo videle.«

»Milka, kaj pa je to? Nekdo menda kriči!«

»Ne vem, jaz slišim samo ropot voza.«

Lenčka se ni motila. Komaj je namreč Milka izrekla zadnjo besedo, že so razločno slišale, kako nekdo glasno kliče na pomoč in hip nato so vse tri, od strahu kar trde, uzrle voz, ki so ga z grozno naglico v divjem begu vlekli trije splašeni konji, ki jih voznik na noben način ni mogel ustaviti.

Neka gospa in kake štiri leta stara deklica sta sedeli v vozu in presunljivo klicali na pomoč; njune krike sta torej Milka in Lenčka prej slišali.

Kakih sto korakov daleč od deklic je voznika vrglo s sedeža na cesto in voz je zdirjal čezenj. Konji so pa začutili, da jih zdaj nobena stvar več ne zadržuje in so zdivjali še bolj. Planili so proti globokemu jarku, ki je ločil cesto od obdelanega polja. Ko so že prihruli vstric Milke, Lenčke in pestrne, ki so bile od groze blede ko zid, se je voz prekucnil v jarek in potegnil konje za seboj. Še so slišale krik, da je šlo skozi ušesa, še tožeč vzdih, potem pa je vse utihnilo.

Nekaj trenutkov je preteklo, da si je pestrna od svojega strahu vsaj malo opomogla in jela misliti, kako bi pomagala nesrečni gospe in ubogi punčki, če sta sploh še živi, saj je bil polom zares grozen. Glasu ni bilo nobenega več slišati. In ali ni bil tudi voznik potreben pomoči, ki so ga splašeni konji povozili?

Končno se je vendar toliko opogumila, da se je približala vozu, ki je tičal v jarku. Milka in Lenčka pa sta trepetaje šli za njo.

En konj je bil ubit; drugi si je bil zlomil nogo in si je zastonj prizadeval, da bi vstal; tretjega pa je padec tako omamil in prestrašil, da je le sopihal, ne da bi se ganil.

»Odprla bom vrata, če se bodo dala,« je rekla pestrna. »Vidve, ljubi moji, pa nikar ne hodita zraven! Če morda konji planejo pokonci, vaju lahko ubijejo!«

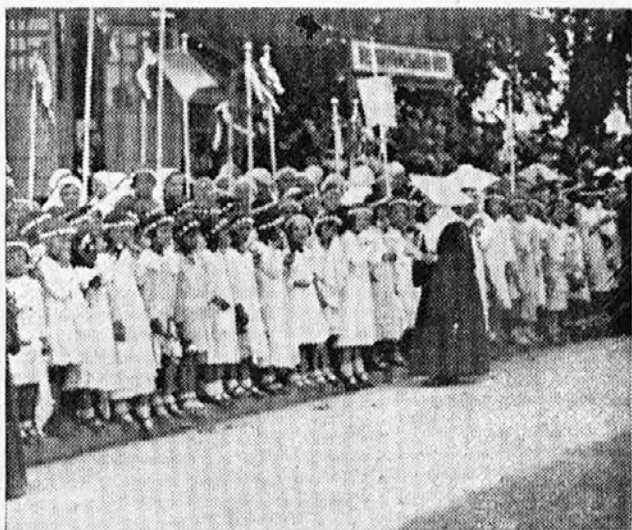
Posreči se ji, da odpre kočijo, a kaj ugleda? Gospa in deklica sta s krvjo oblit in se še ne ganeta ne!

»Moj Bog! Uboga gospa in punčka sta mrtvi, ali pa vsaj hudo ranjeni!«

Milka in Lenčka sta začeli jokati. Betka je pa le še upala, da sta mati in hčerkica morda samo omedleli, zato je poskusila, da bi punčko vzela materi iz naročja; mati si jo je namreč še zdaj čvrsto stiskala na prsi. Kmalu se ji

je posrečilo, da je deklico oprostila, a bila je bleda in krvava. Ni je pa hotela položiti na vlažno zemljo, zato je rekla sestrama, naj zbereta svoj pogum in svoje moči in ubogo punčko odneseta na klop, ki stoji onstran ograje.

»Seveda, Betka,« je rekla Milka, »kar sem jo nama daj! Jo bova že nesli. Ubožica! Kako je krvava! Ampak mrtva pa ni, vem, da ni! No, daj mi jo, Betka! Lenčka, pomagaj mi!«

Deklice pričakujejo papeževega odposlanca na kolodvoru.

»Oh, Milka, ne morem!« odgovori Lenčka vsa slabotna in trepetajoča. »Tale kri, uboga mrtva mati in mrtva sirotica so mi vzele vso moč, da ti res ne morem pomagati. Samo... samo jokala bi!«

»Jo bom pa sama nesla. Bom že dobila toliko moči, saj mi bo Bog pomagal, ker je sila velika.«

S temi besedami vzdigne punčko, si jo vzame v naročje in jo skuša odnesti iz jarka, čeprav je bila za njena leta in njene moči pretežka; tedaj pa ji noga spodrsne, in roke že hočejo izpustiti svoje breme, ko naenkrat plane Lenčka na pomoč. Premagala je svojo grozo in strah pred krvjo in zdaj pomaga sestri deklico odnesti. Srečno prideta iz jarka, stopita z njo čez cesto in se do kraja upehani zgrudita na klop, kamor jima je velela Betka.

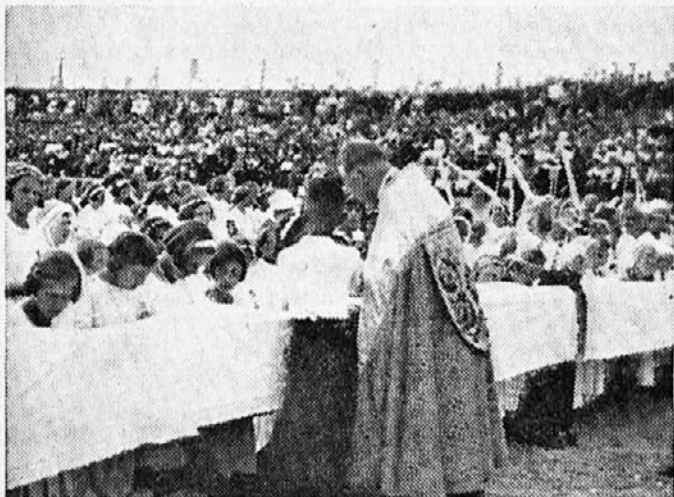
Milka si vzame deklico v naročje, Lenčka pa steče v jarek po vode, in Milka ji s svojim robcem izmije kri z

obraza. In kako se razveseli in od radosti krikne, ko spozna, da mala ni ranjena!

»Lenči, Betka, tecita semkaj! Punčka nima nobene rane! Še je živa, živa je... in pravkar je globoko vzdihnila! Da, že diha in joj! — odprla je oči!«

Lenčka priteče. Deklici se je res povrnila zavest. S prestrašenim obrazom se ozre naokoli.

»Mama! Mama!« glasno zakliče. »Hočem videti mamo!«

Nadškof Gregorij obhaja mladino na Stadionu.

Mama takoj pride, srček moj,« pravi Milka in jo poljubi. »Le nikar ne jokaj! Kar pri meni ostani in pri moji sestri Lenčki!«

»Ne, ne, jaz hočem k mami! Hudobni konji so mamo odpeljali!«

»Hudobni konji so padli v veliko jamo! Niso ti odpeljali mame, le meni verjemi! No, ali ti nisem pravila? Poglej našo pestrno Betko, kako nese tvojo mamico, ki spančka.«

Pestrna in dva moža, ki sta prišla po cesti, so mater male deklince spravili iz voza. Prav nič pa ni pokazala, da še živi. Na glavi je imela veliko rano; obraz, vrat in roke je imela vse krvave. Vendar pa ji je srce še bilo; mrtva torej še ni bila.

Enega od mož, ki sta ji pomagala, je pestrna poslala, naj hitro teče povedat gospe Cvetkovi, ki naj pošlje ljudi, da spravijo v grad gospo in njeno hčerko, da pobere voznika, ki je še vedno ležal na cesti in izprežejo konje, ki so tudi še vedno raztepali in brcali pri vozu.

Mož je odhitel. Čez četrť ure pa je prišla sama gospa Cvetkova in z njo več poslov z vozom, ki so nanj takoj naložili gospo. Pobrali so tudi voznika in potegnili prevrnjeno kočijo iz jarka.

Deklica se je medtem popolnoma opomogla. Saj pa tudi ni imela nobene rane; samo omedlela je, ker se je ustrašila in hudo pretresla, ko je voz zgrmel v jarek.

Ker sta se bali, da bo punčko groza, ako bo videla kri, ki je njeni mami še vedno tekla iz rane, sta Milka in Lenčka prosili svojo mamo, naj jima dovoli, da punčko spremita peš proti domu. Mala se je že privadila sestrama, ki sta jo ljubkali na vse mogoče načine, zato je bila vsa iz sebe od veselja, da se bo lahko zopet razhodila, ko njena mama mirno spi.

Spotoma sta Milka in Lenčka z njo kramljali.

Lenčka: Kako pa ti je ime, srček moj?

Metka: Metka.

Milka: Kako pa je tvoji mami ime?

Metka: Moji mami je ime mama.

Milka: Ampak ime, kako ji je ime? Saj ima tvoja mama vendar kakšno ime, ne?

Metka: Ima, seveda ga ima. Ime ji je mama.

Lenčka se zasmije: Že, ampak vaše služkinje doma ji gotovo ne rečejo mama.

Metka: Te ji rečejo gospa.

Lenčka: Ampak gospa kdo?

Metka: Ne, ne, nič gospa kdo! Samo gospa!

Milka: Lenči, pustiva to, saj vidiš, da je še premajhna in tega ne more vedeti. Metka, rajši nama povej, kam si hotela iti, ko so te hudobni konji vrgli v jamo?

Metka: Teto sem šla obiskat. Pa je nimam nič rada, zmerom me krega. Rajši sem pri mami, pa tudi pri vama, je še dodala in poljubila roko Milki in Lenčki.

Milka in Lenčka pa sta poljubili njo.

Metka: Kako pa vama pravijo?

Milka: Jaz sem Milka, moja sestra pa Lenčka.

Metka: Dobro, bosta pa še vedve moji mali mamici, mamica Milka in mamica Lenčka.

Tako so deklice kramljale in kmalu prišle v grad. Gospa Cvetkova je brž poslala po zdravnika in spravila gospo Rožnikovo v dobro posteljo. Njeno ime je bilo vrezano v neki skrinjici, ki so jo našli v vozu in na kovčegih, ki so bili privezani zadaj na voz. Gospe so zavezali rano in ustavili kri, in počasi se ji je vračala zavest. Čez pol ure je že vprašala po svoji hčerki, ki so ji jo takoj pripeljali.

Metka je prišla v sobo po prstih, ker so ji povedali, da je mama bolna. Milka in Lenčka sta šli z njo.

»Uboga mamica,« je rekla punčka, ko je vstopila, »ali te glava boli?«

Da, dete moje, še prav hudo me boli.«

»Bom pa kar pri tebi ostala, mamica.«

»Ne, srček moj, ne moreš. Samo poljubček mi daj, potem pa pojdi s temale dobrima deklicama; že na obrazu se jima vidi, da sta zelo dobri.«

»O, da, mamica, to je pa res! Milka mi je dala svojo punčko, tako lepo, fletno punčko! Lenčka mi je pa prinesla pecivo s sladko mezgo.«

Gospa Rožnikova se je smehljala, ko je videla, da je njena mala vesela. Metka pa je govorila še in še, dokler ni stopila v sobo gospa Cvetkova, videla, da je bolnica že preveč utrujena, in zato rekla Metki, naj se gre zdaj s svojima malima mamicama igrat, da bo mogla njena velika mama zaspati.

Metka je gospo Rožnikovo še enkrat poljubila, potem pa je odhitela z Milko in Lenčko. (Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Dragi Lučkarji!

Tale kotichek je pa vaš. Tu bom priobčeval vaša pisma, pa tudi svoje odgovore, če se mi bo zdelo potrebno. Kot urednik lističa »Lučka z neba« sem prejel zelo veliko lepih pisem. Ker pa se vsa ta pisma nanašajo na listič, ki nič več ne izhaja, sem si pisma shranil za spomin, priobčiti jih pa ne morem.

Pišite mi, kaj ste doživeli lepega na evharističnem kongresu. Lahko poudarite v pismu en sam doživljaj, kakor n. pr.: 1.) Prihod Matere božje z Brezij v Ljubljano. 2.) Prihod papeževega odposlanca. 3.) Mladinska proslava na Stadionu. 4.) Glavna procesija. I. t. d.

Kdor se kongresa ni mogel udeležiti, naj opiše, kakšne spominske slovesnosti so bile v ta namen v domači župniji.

Dobre spise bomo priobčili, najboljši spis bo pa nagrajen.

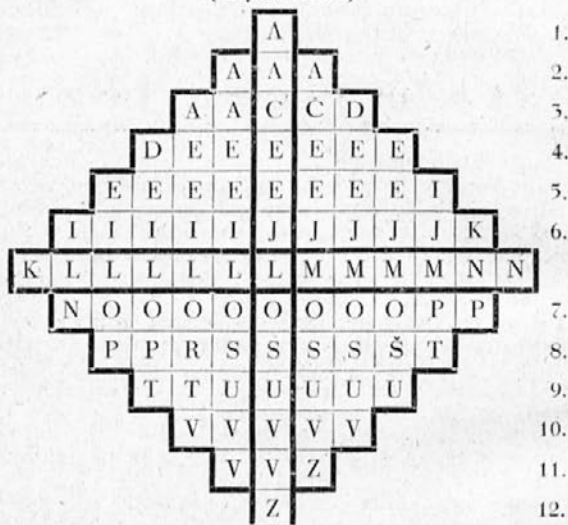
Pismo o pobožnosti presv. rožnega venca.

Za Jezusom skazujemo svojo posebno ljubezen in spoštovanje Mariji. Njej je sv. Cerkev že v davnih časih posvetila razne dneve in letu. Prav tako ji je posvečen tudi mesec oktober, kot Kraljici presv. rožnega venca, z glavnim praznikom roženvensko nedeljo. Mariji je posvečena tudi vsaka sobota v tednu. Ob teh, Mariji posvečenih dneh, se opravljajo po vsem krščanskem svetu razne bogoljubnosti. Od vseh najlepša in Mariji najdražja je molitev sv. rožnega venca, ki jo je naša nebeska Mati sama naučila svojega sina sv. Dominika. Naročila mu je, naj razširi to molitev po vsem svetu. Kamorkoli je prodrli sv. Križ, je prodrli tudi njena bogoljubnost. Molitev sv. rožnega venca je pravi evangelij, v katerem so vse glavne verske resnice. Zato mora vsak Marijin otrok ljubiti ta dar lepe materinske ljubezni, ki je neprecenljive vrednosti. Rožni venec je

najuspešnejše sredstvo proti grehu in zlobi tega sveta. Dragi Lučkarji in Lučkarice, tudi vi ste prav gotovo vsi dobri Marijini otroci. Molite zato radi in prav pobožno vsak dan vsaj en del sv. rožnega venca. Nekateri Marijini častilci imajo lepo navado, da zaspijo z rožnim vencem ovitim okoli rok. Kako lep dokaz prave ljubezni do Marije! Takšnih ljudi je Marija vesela in nad njimi se bodo prav gotovo spolnile njene obljube, ki jih je dala vsem onim, ki jo častijo s sv. rožnim vencem. **A. Kotnik.**

Uganka.

(Kryl Jerica.)

1. Soglasnik, 2. število, 3. junak iz herojske dobe, 4. rimski pisatelj veseloiger, 5. sejem, 6. srbsko bojišče, 7. postaja na progi Zagreb—Osijek, 8. rodovina hrvatskoogrskih vladarjev, 9. moško krstno ime, 10. pijača, 11. žensko krstno ime, 12. samoglasnik. — Po sredini navpično in vodoravno bereš, kar naj izpolnjuje vsak čitatelj »Luči«.

Rešitev pošljite po dopisnici do 1. okt. na naslov: **Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.** — Imena tistih, ki bodo pravilno rešili, priobčimo v prihodnji številki. Kdor bo izžreban, dobi nagrado.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen.lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4.

Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva ulica 2, H. Ničman.